TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Hà Nội, mùa hoa trái tháng Tư

ISSN: 2734-9195 11:10 08/04/2026

Trái cây tháng Tư Hà Nội chẳng phải là những loại quả sang trọng hay hiếm có. Chúng giản dị, quen thuộc và dân dã. Nhưng chính sự giản dị ấy lại làm nên sức hút khó quên.

Tác giả: **Trần Huỳnh Tuyết Như**

Tháng 4, khi thời tiết ở Sài Gòn dần trở nên oi ả hơn, tôi thường giữ thói quen quay trở lại Hà Nội. Có những chuyến đi đơn thuần không chỉ để ngắm cảnh, mà là để nghe một vùng đất kể chuyện. Hà Nội luôn ưu ái kể cho tôi một câu chuyện lãng mạn rất riêng.

Chuyến đi vào những ngày đầu hè oi ả, tôi ngồi bên cửa sổ ở một quán cà phê quen thuộc và ngắm nhìn khung cảnh trước mắt. Người bạn vong niên đi cùng tôi, thường nói đùa rằng: "*Chỉ cần một khung cửa, chúng ta sẽ thấy nhịp thời gian ở thủ đô trôi chậm ra sao, thấy sự khoan thai của các cô, các bà gánh từng mẹt hoa quả đi bán dưới ánh sáng ấm áp dưới từng góc phố cổ ra sao*".

Tôi khẽ mỉm cười thay lời đồng tình vì chỉ cần ngồi xuống bên cửa sổ, nhìn những mẹt hoa trái của các cô bán hàng rong dưới đường là đã thấy Hà Nội tháng tư hiện hữu ngay trước mắt, cảm giác như đang lạc bước vào một bức tranh đầy sống động.

Tháng Tư về, Hà Nội không chỉ có những tia nắng óng ánh như mật ong rót qua từng tán lá mà còn khởi đầu cho một mùa quả chín âm thầm, dịu dàng len vào từng góc phố.

Người ta hay nhắc đến tháng Ba với hoa sưa trắng, tháng Năm với bằng lăng tím, mà quên mất rằng tháng Tư là tháng của những gánh hàng rong đẫm hương trái cây, của những vị chua ngọt rất riêng chỉ Hà Nội mới có.

Ảnh sưu tầm

Đi giữa lòng phố cổ một buổi sớm, hay rẽ vào một con ngõ nhỏ buổi chiều, ta như đang dạo chơi trong một khu vườn ký ức, nơi các loại hoa quả không chỉ là thức quà, mà còn trở thành một phần của thói quen, in hằn trong nếp sống của Hà thành xưa cũ.

Ở **Hà Nội**, những buổi sáng tháng tư, thời tiết dịu dàng đến lạ. Không còn cái rét ngọt của những ngày đông, cũng chưa chạm tới không khí oi nồng của mùa hạ, chỉ có thứ nắng mỏng tang như tơ, phủ lên những mái ngói rêu phong. Tôi cùng người bạn vong niên đi dạo quanh những góc phố như Hàng Đường, Hàng Buồm, hay dọc theo Hồ Tây, ngắm nhìn những gánh hàng rong bán đủ các loại hoa quả.

Những chiếc thúng, chiếc mẹt, những đôi quang gánh cong cong, bên trên là đủ thứ quả đầu mùa: sấu xanh, xoài non, cóc, me, dâu da... Tất cả như một bảng màu dịu nhẹ, xanh non là chủ đạo, điểm xuyết vài sắc vàng nhạt, ít chấm đỏ hồng.

Có lẽ điều đẹp nhất trong chuyến chu du ở thủ đô của tôi không phải là những điểm check-in nổi tiếng, mà là cảm giác sống chậm giữa lòng thủ đô cổ kính vẫn còn giữ được hơi thở xưa.

Chỉ cần dạo bước, ngồi uống cốc trà chanh bên nhà thờ, lắng nghe tiếng chim hót véo von dưới vòm me xanh, cũng đủ để chuyến đi trở thành một ký ức khó quên với thủ đô. *“Đời người có mấy lần được gặp một khung cảnh đẹp đến thế”* – có lẽ chỉ khi đứng trước khung cảnh yên bình ở thủ đô, chúng ta mới thực sự thấu hiểu được câu nói này.

Ảnh sưu tầm

Nếu phải điểm danh một loại quả đặc trưng cho tháng tư ở Hà Nội, chắc chắn không thể bỏ qua sấu. Những quả sấu non, vỏ còn xanh mướt, căng tròn, nằm lăn lóc trong rổ tre hoặc các mẹt nhỏ, cứ thế theo chân người bán đi khắp các nẻo đường ở thủ đô. Các cô bán hàng thường tỉ mỉ cạo vỏ sấu thành từng đường xoắn mảnh mai, để lộ lớp thịt trắng ngà bên trong. Chỉ cần nhìn thôi đã thấy vị chua như lan lên đầu lưỡi.

Người Hà Nội ăn sấu theo nhiều cách: sấu dầm, sấu ngâm đường, hay đơn giản là chấm với ít muối ớt. Điều thú vị nhất vẫn là đứng bên một gánh hàng rong, gọi một túi sấu dầm, rồi vừa đi vừa nhâm nhi. Giữa thời tiết dịu nhẹ, vị chua gắt ban đầu của sấu nhanh chóng dịu lại, nhường chỗ cho chút ngọt thanh và cay nhẹ của ớt, khiến bản thân vừa xuýt xoa lại rất đỗi thích thú. Cái cảm giác ấy, nếu không phải được nếm ở Hà Nội vào tháng Tư, có lẽ khó mà tìm lại được ở đâu khác.

Xoài non cũng là một loại hoa quả không thể thiếu của mùa này. Những quả xoài xanh nhỏ được các cô bán hàng khéo léo gọt vỏ, cắt miếng dài, chấm cùng muối tôm hay mắm ruốc. Vị chua của xoài không gắt như sấu, mà dịu dàng, thoáng vị chan chát nơi đầu lưỡi. Tôi thường chầm chậm cắn từng miếng xoài non không quá vội vàng, cảm tưởng như đang thưởng thức một câu chuyện. Xoài non là món quà vặt của tuổi ô mai đầy mộng mơ.

Suốt chuyến chu du của mình, tôi hay bắt gặp hình ảnh những cô bé học trò đứng bên hồ, tay cầm túi xoài, vừa nhấm nháp lại thi thoảng trò chuyện cùng bạn. Có cậu học trò tan học, ghé vội vào gánh hàng, mua vài nghìn xoài rồi chạy theo nhóm bạn. Những miếng xoài non ấy không chỉ là món ăn vặt, mà

còn là một phần của thời niên thiếu đầy mộng mơ, của những buổi chiều rong ruổi khắp phố phường không mục đích.

Dọc theo những con đường ven **hồ Tây**, ta còn bắt gặp những gánh dâu da của các bác gánh vào từ các vùng ven đô. Tôi vốn thích dâu da nên không thể kìm lòng trước những chùm quả nhỏ xinh, vỏ vàng nhạt, bên trong là từng múi trắng trong, mọng nước. Dâu da không quá chua cũng chẳng quá ngọt, mà nhẹ nhàng, thoang thoảng hương dịu dàng như chính không khí tháng Tư. Người ta ăn dâu da một cách chậm rãi, bóc từng lớp vỏ mỏng, tách từng múi nhỏ, rồi cho vào miệng, để vị ngọt thanh lan tỏa.

Đi giữa Hà Nội vào tháng Tư, tôi luôn có cảm tưởng không chỉ "*ăn*" trái cây, mà còn cảm nhận được nhịp sống quen thuộc qua những gánh hàng rong với tiếng rao khe khẽ: "*Ai sấu dầm, xoài non, cóc đây...*" vang lên giữa phố xá, không ồn ào cũng chẳng vội vã. Người bán thường là những người phụ nữ trung niên, gương mặt đã in hằn nếp thời gian, nhưng ánh mắt vẫn hiền hậu. Họ gánh cả một mùa quả trên vai, chầm chậm di chuyển qua từng con phố, mang theo hương vị tháng Tư đến với từng ngôi nhà.

Có những buổi chiều, tôi thích đi bộ quanh Hồ Gươm, mua một túi trái cây dầm, rồi ngồi trên ghế đá, nhìn dòng người qua lại.

Hà Nội trong góc nhìn của tôi bao giờ cũng là sự đan xen giữa cổ kính và hiện đại. Những tòa nhà cao tầng xen lẫn những mái nhà cũ, những chiếc xe máy hòa cùng vài chiếc xe đạp chậm rãi dưới hoàng hôn, khi ánh sáng nhuộm cả không gian thành những gam màu ấm áp, khiến cảnh vật trở nên thơ mộng hơn bao giờ hết.

Hà Nội mang đến cho tôi cảm giác tự do và bình yên hiếm có. Bạn có thể đạp xe quanh hồ, ngồi lặng ngắm sóng nước, hay đơn giản là để gió thổi qua, mang theo mọi muộn phiền rời đi. Vừa tận hưởng không gian yên tĩnh, tôi vừa cầm túi trái cây dầm trên tay như một điểm dừng nhỏ, khiến người ta đi chậm lại, để cảm nhận rõ hơn từng khoảnh khắc.

Trái cây tháng Tư Hà Nội chẳng phải là những loại quả sang trọng hay hiếm có. Chúng giản dị, quen thuộc và dân dã. Nhưng chính sự giản dị ấy lại làm nên sức hút khó quên. Có lẽ đơn giản vì chúng gắn liền với nhịp sống quen thuộc, với biết bao hoài niệm khó quên. Một túi sấu dầm, một miếng xoài non, một quả cóc... có thể không đắt giá, nhưng lại chứa đựng cả một khoảng trời tuổi thơ, một phần của Hà Nội trong lòng mỗi người.

Tháng Tư rồi cũng sẽ qua, nhường chỗ cho cái nắng gắt của mùa hạ, cho những quả vải, quả nhãn ngọt lịm. Nhưng dư vị của tháng Tư vẫn còn đó, trong ký ức của những ai đã từng dạo bước qua Hà Nội mùa này.

Tác giả: **Trần Huỳnh Tuyết Như**